

altsaa ved Hjælp af sit Veto stedsse have det i sin Magt, selv naar begge Afdelinger af Moderlandets Legislatur maatte komme til det Resultat, at den Afvigelse, som har fundet Sted i Anordningen, fra Moderlandets specielle Love ved Udvidelsen til Vestindien ikke er rigtig, eller er i Strid med disse Grundsætninger, at forhindre, at denne Anordning forandres. Men det Samme gjælder i samme Grad ogsaa i visse, Moderlandets egen Interesse meget vigtigere Forhold end de coloniale. Det er aabenbart, at om ogsaa begge Kamre ere enige i, at en Forandring er uønskelig i den bestaaende Lovgivning her hjemme, saa nytter det dog ikke, naar Hs. Majestæt Kongen vil anvende sit Veto, som han kan gjøre. Jeg troer derfor ikke, at der i den Omstændighed, at til Syvende og Sidst ligger det dog i Kongens Haand, om han vil tage en saadan afvigende Lov tilfulde, er Noget, som i Grunden i Principet er afvigende fra hvad der finder Sted her; men ganske vist er det, at der ved en Bestemmelse, som jeg i det Følgende nærmere skal komme til at omhandle, er lagt en ganske anderledes Magt i det Hele taget, i Totaliteten i Kongens Haand ligeover for Colonierne, end der er lagt med Hensyn til Moderlandets Legislatur. Det har imidlertid Regjeringen anset for at være i sig selv rigtig og begrundet i de locale Forhold, og tillige i Overensstemmelse med hvad der finder Sted i andre Lande og navnlig i England, men som ogsaa fandt Sted i Frankrig indtil 1848 — og jeg maa bemærke, at man i Frankrig er ifærd med at komme tilbage til Systemet af 1833, som er befundet at være bedre end det, som blev indført i 1848 med Hensyn til Colonierne, hvorved de paa en Maade reent bleve slaaede sammen med Moderlandets Legislatur.

Den anden Art Anordninger, Kongen kan give, blot efter at have hørt Colonialraadet og uden videre Medvirkning af Moderlandets Legislatur, ere: Localanordninger angaaende Communalvæsenet, Skolevæsenet, Fattigforsørgelsen, Veivæsenet, Hegn og Fred samt Borgervæbningen derunder indbefattede; Arbeids-, Mærings- og Lyndeforholdene samt Løsgænger, Sundheds- og Brandpolitiet samt det executive Polit i det Hele. Det er nu vist, at disse

locale Anordninger omfatte alle de vigtigste Lovgivningsforhold i selve Colonierne; derimod er det ligesaa vist, at de ikke omfatte de Forhold, hvor Colonierne komme umiddelbart i Berøring med Moderlandets Interesser, f. Ex. Alt hvad der angaaer Handels- og Skibsfartsforholdene, Moderlandets offentlige Creditforhold, Retspleien osv.; det er ikke indbefattet derunder. Det er imidlertid vel at forstaae, at ogsaa hvad Littr. b angaaer, vil det ifølge § 3 og den overordnede Stilling, der er forbeholdt Moderlandets Legislatur, ikke være udelukket, at man paa Rigsdagen kan søge at stride ind med Love ogsaa angaaende disse Forhold. Jeg skal, for at gjøre Sagen endnu klarere, nævne et Exempel. Med Hensyn til det bestaaende Arbejderreglement i Colonierne har Regjeringen anset det for hensigtsmæssigt at ordne det ved Lov; men, naar det skulde forandres, kan Hs. Majestæt gjøre dette, efter at have hørt Colonialraadet, men uden at høre Rigsdagen derom. Nu er det vist en Sag af den Betydning, at det vel kunde være tænkeligt, at man kunde paa Rigsdagen finde sig foranlediget til at forbeholde Moderlandets Legislatur at stride ind, eller den kunde forsøge paa at stride ind, men det vilde da beroe paa, om begge Rigsdagens Thing bleve enige om at vedtage en Lov, som normerede det Forhold, der ifølge Colonialloven er forbeholdt H. Maj. Men kunde Rigsdagen gjøre det saa evident for Kongens Regjering, at det er rigtigt og nødvendigt, at man gaaer den Vej, Rigsdagen vil, at Regjeringen vil slaae ind paa den — isaafald vil det af Rigsdagens begge Thing vedtagne Lovforslag blive ophøiet til Lov ved Kongens egen Sanction, idet Kongens Sanction altsaa betyder: i dette Tilfælde finder Kongen det rigtigt, ikke at udøve alene den ham ved denne Lovs § 2 Littr. b forbeholdte højeste Regjeringsmyndighed med Hensyn til de locale Anordninger, men viger i dette Tilfælde fra den Regjeringen forbeholdte Magt, og indskrænker sig til en almindelig Deeltagelse i Moderlandets Legislatur. Men det kunde ogsaa være tænkeligt, at Regjeringen selv kunde finde sig foranlediget til, uagtet en saadan Myndighed, som den i § 2 Littr. b betegnede, er forbeholdt Kongen, f. Ex. i meget tvivlsomme og vanskelige For-